

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.11.2014, sp. zn. 21 Cdo 953/2014, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.953.2014.1

Číslo: 48/2015

Právní věta: Nevyvratitelná právní domněnka, že určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně (§ 225 odst. 3 insolvenčního zákona), nenastane tehdy, jestliže insolvenční soud na základě včas podané žaloby pravomocně rozhodne, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty. Otázku, zda určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, je povolán řešit výlučně insolvenční soud, a to na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty, kterou projedná a rozhodne jako incidenční spor; jiný než insolvenční soud nemůže posuzovat příslušnost určitého majetku k majetkové podstatě dlužníka, a to ani jako otázku předběžnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.11.2014

Spisová značka: 21 Cdo 953/2014

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Incidenční spory, Majetková podstata, Předběžná otázka, Veřejná dražba

Předpisy: § 159 IZ

§ 217 IZ

§ 225 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2010 byl zjištěn úpadek dlužníka J. P. a na jeho majetek byl prohlášen konkurs. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010 byla ustanovena insolvenční správkyň dlužníka žalovaná 1).

Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 27. 5. 2011 domáhala, aby soud určil, že „veřejná dobrovolná dražba provedená dne 28. 2. 2011 na návrh žalované 1), insolvenční správkyň dlužníka J. P., žalovaným 2) jako dražebníkem, kdy předmětem dražby byly následující nemovitosti: ideální jedna polovina budovy č. p. 919 stojící na pozemku parc. č. St. 3328 a ideální polovina pozemku parc. č. 3329, to vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště N., na LV č. 2265 pro k. ú. P., obec P., okres N.“, a vydražitelem se stal žalovaný 3), je neplatná“. Žalobkyně svoji žalobu odůvodnila zejména tím, že „dražebník neupustil od dražby, ač tak byl povinen učinit, neboť ke dni konání dražby mu byly doloženy skutečnosti uvedené v ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 26/2000 Sb., tj. že žalovaná 1) není oprávněna navrhnout provedení dražby“. Žalobkyně za tuto skutečnost považuje

žalobu o vyloučení předmětných (dražených) nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka J. P., kterou podala u Krajského soudu v Praze dne 25. 2. 2011 s odůvodněním, že nemovitosti jsou ve vlastnictví žalobkyně ode dne 15. 7. 2009, kdy je dlužník na základě výzvy k vrácení daru žalobkyni vrátil, neboť „neprojevoval o ni, ani svého otce trvale žádný zájem a neposkytnul jim potřebnou pomoc“. O podání žaloby o vyloučení dražených nemovitostí z majetkové podstaty dlužníka J. P. žalobkyně informovala žalované 1) a 2) dne 27. 2. 2011. Podle žalobkyně je předmětná veřejná dobrovolná dražba neplatná též proto, že v dražební vyhlášce nebyl správně označen předmět dražby a že byla tržní cena předmětu dražby stanovena nesprávně.

O k r e s n í s o u d Praha - západ - poté, co usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 10. 2011 bylo rozhodnuto, že k projednání věci jsou příslušné v prvním stupni okresní soudy a co mu věc byla postoupena k dalšímu řízení - rozsudkem ze dne 28. 2. 2013 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení žalovaným 1) a 2) 18 997 Kč a žalovanému 3) 13 189 Kč. Soud prvního stupně se nejdříve zabýval tím, zda žalobkyně byla v době provedení veřejné dražby vlastníkem předmětných nemovitostí na základě „tvrzeného vrácení daru“ ze dne 15. 7. 2009 od dlužníka, a po vyhodnocení zjištěného skutkového stavu dospěl „ve vztahu k předběžné otázce platnosti vrácení daru“ k závěru, že žalobkyně neprokázala, že podmínky pro vrácení daru nastaly, neboť jednání dlužníka vůči žalobkyni „nenaplnilo podmínky, za kterých by žalobkyně mohla žádat vrácení daru“, a že vlastnictví žalobkyně k předmětné nemovitosti se tak „neobnovilo a jejím vlastníkem byl v době dražby stále“ dlužník. Soud prvního stupně dále dovodil, že žalovaní 1) a 2) před provedením veřejné dražby zachovali „běžnou (obvyklou) opatrnost“, neboť „doručení emailové zprávy s oznámením o podání vylučovací žaloby insolvenční správce a dražebníku v bezprostřední časové souvislosti s konáním dražby (v neděli v podvečer přede dnem konání dražby) nelze považovat za řádné doložení toho, že insolvenční správce nebyla oprávněna navrhnout provedení dražby“; ačkoliv se i tímto doručením dostala předmětná informace k žalovaným 1) a 2), není „běžné, aby insolvenční správce či statutární orgán v neděli večer pracovali a četli emailovou korespondenci“. Soud prvního stupně uzavřel, že provedením dražby nebylo podstatným způsobem zasaženo do práv žalobkyně, která v době konání dražby nebyla vlastníkem dražené nemovitosti, a žalovaný 2) v pozici dražebníka proto nebyl, ani při případné vědomosti o podání excindanční žaloby žalobkyní, povinen upustit od provedení veřejné dobrovolné dražby.

K odvolání žalobkyně K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 9. 10. 2013 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení žalovaným 1) a 2) 5082 Kč k rukám advokáta JUDr. J. P., PhD., a žalovanému 3) částku 5692 Kč k rukám advokáta JUDr. J. M. Podle odvolacího soudu „posuzoval soud prvního stupně správně aktivní legitimaci žalobkyně k podání žaloby“, neboť v situaci, kdy „žalobkyně není žádnou z osob uvedených v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách a podala v insolvenčním řízení excindanční žalobu, v níž tvrdí své vlastnické právo“, jako „otázku předběžnou řešil, zda je vlastníci podílu na nemovitosti, který byl dražen“, a dospěl ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, tedy že „k vrácení daru na základě předložené listiny datované dnem 15. 7. 2009 nedošlo, vlastníkem dražené nemovitosti byl v době dražby dlužník a žalobkyně nemá k podání žaloby aktivní legitimaci“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá v první řadě, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem, neboť „definitivní oprávněnost zapsání konkrétního majetku do majetkové podstaty lze konstatovat až po pravomocném ukončení všech případných excindančních řízení“, a že, dokud „trvá jakékoliv excindanční řízení ohledně sepsané věci do majetkové podstaty, nesmí insolvenční správce v žádném případě sporný majetek zpeněžovat a tato skutečnost je sama o sobě zákonným důvodem neplatnosti dražby“; veřejná dobrovolná dražba ze dne 28. 2. 2011 je neplatná už proto, že „povinnost vyčkat výsledků excindančních sporů“ byla „jednoznačně porušena“. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný 3) navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Podle žalovaného 3) je „vylíčení událostí žalobkyní nepřesné, nepravdivé, vykazuje velké nesrovnalosti a především neodpovídá provedeným důkazům“ a je „vedeno účelově ve snaze zachránit část majetku rodiny“.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že dovolání je třeba i v současné době - vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době přede dnem 1. 1. 2014 - projednat a rozhodnout (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.) podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013, se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudu významné (mimo jiné) vyřešení právních otázek, zda smí být v řízení o určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby (§ 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách) provedené na návrh insolvenčního správce řešena (jako předběžná otázka) skutečnost, zda patří do majetkové podstaty dlužníka věc, právo nebo jiný majetek, který byl předmětem dražby, jestliže jeho zahrnutí do soupisu bylo zpochybněno žalobou na vyloučení majetku z majetkové podstaty (§ 225 insolvenčního zákona), a zda je oprávněn (legitimován) k žalobě o určení neplatnosti takové veřejné dobrovolné dražby ten, kdo tvrdí, že je vlastníkem takového majetku, a kdo se proto žalobou domáhá vyloučení označeného majetku z majetkové podstaty dlužníka. Vzhledem k tomu, že tyto otázky procesního práva nebyly v rozhodování odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešeny, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobkyně je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Neplatnost veřejné dobrovolné dražby provedené žalovaným 2) dne 28. 2. 2011 je třeba i v současné době posuzovat podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ve znění zákonů a nálezů Ústavního soudu č. 120/2001 Sb., č. 517/2002 Sb., č. 257/2004 Sb., č. 181/2005 Sb., č. 377/2005 Sb., č. 56/2006 Sb., č. 315/2006 Sb., č. 110/2007 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 7/2009 Sb., č. 223/2009 Sb., tedy podle zákona o veřejných dražbách ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o veřejných dražbách“), a podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění zákonů a nálezů Ústavního soudu č. 312/2006 Sb., č. 108/2007 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 362/2007 Sb., č. 301/2008 Sb., č. 458/2008 Sb., č. 7/2009 Sb., č. 163/2009 Sb., č. 217/2009 Sb., č. 227/2009 Sb., č. 285/2009 Sb., č. 241/2010 Sb., č. 260/2010 Sb., č. 409/2010 Sb., č. 69/2011 Sb., č. 73/2011 Sb. a č. 139/2011 Sb., tedy podle insolvenčního zákona ve znění účinném do 14. 7. 2011 (dále jen „insolvenčního zákona“).

Veřejnou dobrovolnou dražbou je dražba prováděná na návrh vlastníka (srov. § 17 odst. 1, větu první, zákona o veřejných dražbách); vlastníkem se rozumí též osoba, která je oprávněna s předmětem dražby hospodařit a je vlastníkem zmocněna nebo na základě zvláštního právního předpisu oprávněna předmět dražby zcizit, likvidátor a insolvenční správce (srov. § 17 odst. 4 zákona o veřejných dražbách).

Veřejnou dobrovolnou dražbu lze provést jen na základě písemné smlouvy o provedení dražby, kterou uzavře navrhovatel s dražebníkem (srov. § 19 odst. 1, část věty před středníkem, zákona o veřejných dražbách). Dražebník upustí od dražby nejpozději do jejího zahájení tehdy, je-li mu doloženo, že navrhovatel není oprávněn navrhnout provedení dražby (srov. § 22 odst. 1 písm. b/ zákona o veřejných dražbách).

Každý, do jehož práv bylo provedením dražby podstatným způsobem zasaženo a je účastníkem dražby, navrhovatelem, osobou oprávněnou z předkupního práva k předmětu dražby, osobou oprávněnou z práva na přednostní nabytí předmětu dražby nebo osobou, k jejímuž návrhu bylo vykonatelným rozhodnutím zakázáno s předmětem dražby nakládat, může navrhnout soudu, aby soud vyslovil neplatnost dražby, pokud dražebník neupustil od dražby, ač tak byl povinen učinit, vydražila-li předmět dražby osoba, která je z účasti na dražbě vyloučena, nebo nejsou-li splněny podmínky v ustanoveních § 12 odst. 1 a 2, § 14 odst. 3, § 17 odst. 5 a 6, § 19, 20, § 23 odst. 1 až 10, § 25 a v § 26 odst. 1 a 2 nebo byly-li vydraženy z dražeb vyloučené předměty dražby; není-li právo na určení neplatnosti dražby uplatněno do 3 měsíců ode dne konání dražby, zaniká (srov. § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách).

Majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka insolvenční správce zapíše do soupisu majetkové podstaty; jakmile dojde k zápisu majetku do soupisu majetkové podstaty, lze s ním nakládat jen způsobem stanoveným insolvenčním zákonem a učinit tak může jen osoba s dispozičními oprávněními (srov. § 217 insolvenčního zákona).

Osoby, které tvrdí, že označený majetek neměl být do soupisu majetkové podstaty zahrnut proto, že to vylučuje jejich právo k majetku nebo že je tu jiný důvod, pro který neměl být zahrnut do soupisu majetkové podstaty, se mohou žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat rozhodnutí, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty (§ 225 odst. 1 insolvenčního zákona). Nebyla-li žaloba podána včas, platí, že označený majetek je do soupisu pojat oprávněně; totéž platí i tehdy, jestliže insolvenční soud žalobu zamítl nebo jestliže řízení o žalobě zastavil nebo ji odmítl (srov. § 225 odst. 3 insolvenčního zákona).

Od počátku běhu lhůty k podání žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty a po dobu řízení o podané žalobě až do jeho pravomocného skončení nesmí insolvenční správce zpeněžit majetek, který je předmětem žaloby, ani s ním jinak nakládat, ledaže tím odvrací újmu tomuto majetku bezprostředně hrozící nebo jestliže tak po podání žaloby činí se souhlasem žalobce (srov. § 225 odst. 4, větu první, insolvenčního zákona). Před pravomocným skončením řízení o žalobě lze přistoupit ke zpeněžení nebo jinému nakládání s majetkem, který je předmětem žaloby, jestliže insolvenční soud v prvním stupni žalobu zamítl, řízení o ní zastavil nebo ji odmítl (srov. § 225 odst. 5, větu první, insolvenčního zákona); z výtěžku zpeněžení nebo jiného nakládání s takovým majetkem mohou být věřitelé uspokojeni až po pravomocném skončení řízení o žalobě (srov. § 225 odst. 5, větu druhou, insolvenčního zákona). Byla-li zpeněžena věc, který neměla být pojata do soupisu, má vlastník právo na vydání výtěžku zpeněžení; jeho právo na náhradu škody tím není dotčeno (srov. § 225 odst. 6 insolvenčního zákona).

Veřejná dobrovolná dražba je – jak dovodila již ustálená judikatura soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. [21 Cdo 32/2005](#), který byl uveřejněn pod č. 52 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2006, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2006,

sp. zn. [21 Cdo 20/2005](#), který byl uveřejněn pod č. 53 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2006) – neplatná, jen jestliže její neplatnost vyslovil soud; neplatnost této dražby přitom soud nemůže posuzovat v jiném řízení než v řízení podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, a to ani jako otázku předběžnou. Uvedené platí rovněž tehdy, zpeněžil-li insolvenční správce (jako navrhovatel) věc, právo nebo jiný majetek z majetkové podstaty (ve shodě s ustanovením § 286 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) prostřednictvím veřejné dobrovolné dražby.

Podle ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2006, sp. zn. [29 Odo 294/2003](#), který byl uveřejněn pod č. 10 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2007, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2006, sp. zn. [29 Odo 777/2006](#), který byl uveřejněn pod č. 25 v časopise Soudní judikatura, ročník 2007) se může domáhat určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby v zákonem určené lhůtě 3 měsíců ode dne konání dražby jen některá z osob uvedených v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách; jiné osoby takové právo nemají a nemohou se postupem podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. domáhat ani jiného určení, v němž by otázka (ne)platnosti takové dražby byla posuzována jako otázka předběžná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2008, sp. zn. [21 Cdo 718/2007](#)).

K žalobě o určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby je oprávněn (legitimován) – jak vyplývá z ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách – jen ten, do jehož práv bylo provedením dražby zasaženo podstatným způsobem, a, současně, ten, kdo byl účastníkem dražby, navrhovatelem, osobou oprávněnou z předkupního práva k předmětu dražby, osobou oprávněnou z práva na přednostní nabytí předmětu dražby nebo osobou, k jejímuž návrhu bylo vykonatelným rozhodnutím zakázáno s předmětem dražby nakládat.

V případě, že navrhovatelem veřejné dobrovolné dražby byl insolvenční správce, vychází zákon z předpokladu, že insolvenční správce navrhl dražbu jen (a teprve) tehdy, jestliže nastala nevyvratitelná právní domněnka, že předmět dražby byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně (ve smyslu ustanovení § 225 odst. 3 insolvenčního zákona), nebo jestliže bylo podle zákona možné majetek zpeněžit ještě před skončením řízení o žalobě na vyloučení majetku z majetkové podstaty (ve smyslu ustanovení § 225 odst. 4 nebo 5 insolvenčního zákona). Kdyby však uvedený předpoklad nebyl naplněn, je nezbytné přihlídnout k tomu, že žaloba o neplatnost veřejné dobrovolné dražby je – jak vyplývá z výše uvedeného – právním prostředkem (zásadně jediným) ochrany vlastnického práva toho, kdo tvrdí, že předmět dražby neměl být zahrnut do soupisu majetkové podstaty, protože to vylučuje jeho vlastnické právo k tomuto majetku, a že z hlediska ochrany vlastnického práva má přednost zachování vlastnictví jeho nositeli před peněžitou náhradou poskytovanou za jeho odnětí. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že vlastník předmětu dražby je oprávněn (věcně legitimován) – analogicky podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách – navrhnout soudu určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby provedené na návrh insolvenčního správce, který byl podán v době, kdy ještě nenastala nevyvratitelná právní domněnka, že předmět dražby byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, nebo kdy ještě nebylo skončeno řízení o žalobě na vyloučení majetku z majetkové podstaty.

Nevyvratitelná právní domněnka, že určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně (§ 225 odst. 3 insolvenčního zákona), nenastane tehdy, jestliže insolvenční soud na základě včas podané žaloby pravomocně rozhodne, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty. Otázku, zda určitý majetek byl pojat do soupisu majetkové podstaty oprávněně, je tedy povolán řešit výlučně insolvenční soud, a to na základě žaloby na vyloučení majetku z majetkové podstaty, kterou projedná a rozhodne jako incidenční spor (srov. § 159 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Nikdo jiný než insolvenční soud nemůže posuzovat příslušnost určitého majetku k majetkové podstatě dlužníka, a to ani jako otázku předběžnou, už proto, že žádné řízení vedené před jiným orgánem než insolvenčním soudem (a výsledek takového řízení) nemůže zabránit tomu, aby

nenastala nevyvratitelná právní domněnka podle ustanovení § 225 odst. 3 insolvenčního zákona.

Uvedené samozřejmě platí rovněž v řízení o určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby. Byla-li veřejná dobrovolná dražba provedena na návrh insolvenčního správce, může být (z hlediska věcné legitimace insolvenčního správce ke zpeněžení předmětu dražby) neplatná, jen jestliže předmět dražby, který byl zapsán do soupisu majetkové podstaty, z ní byl vyloučen pravomocným rozhodnutím insolvenčního soudu vydaným v řízení o žalobě na vyloučení majetku z majetkové podstaty. V případě, že řízení na vyloučení majetku (předmětu dražby) z majetkové podstaty dosud nebylo pravomocně skončeno, soud řízení o určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. přeruší.

V projednávané věci žalobkyně podala žalobu na vyloučení předmětu dražby („ideální jedné poloviny budovy č. p. 919 stojící na pozemku parc. č. St. 3328 a ideální poloviny pozemku parc. č. 3329, to vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště N., na LV č. 2265 pro k. ú. P., obec P., okres N.“) z majetkové podstaty dlužníka J. P. u insolvenčního soudu (Krajského soudu v Praze) dne 25. 2. 2011 a do vydání napadeného rozsudku odvolacího soudu nebylo o této žalobě (vedené u Krajského soudu v Praze) rozhodnuto ani v prvním stupni. Soudy proto měly řízení o určení neplatnosti veřejné dobrovolné dražby provedené dne 28. 2. 2011 podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. přerušit; to však neučinily a zabývaly se (jako předběžnou otázkou) tím, zda se „obnovilo vlastnictví žalobkyně“ na základě „tvrzeného vrácení daru“ a zda tedy žalobkyně byla „vlastníkem dražené nemovitosti“, ačkoliv otázku, zda předmět dražby patřil do majetkové podstaty dlužníka J. P., mohl (a směl) řešit pouze insolvenční soud.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; Nejvyšší soud jej proto podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu Praha - západ) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta druhá, o. s. ř.).